

A detailed illustration of a woman's face, rendered in a style reminiscent of a botanical or natural history plate. The woman has fair skin, large blue eyes, and red lips. Her face is partially obscured by various types of leaves and foliage, including large green leaves, a red parrot's head, and a white bird's head. The background is a muted green color. In the top right corner, there is an orange square containing the word 'Proa' in a white, elegant script font.

Proa

ROSA FONT MASSOT

Un bosc infinit

ROSA FONT MASSOT

UN BOSCH INFINIT

Proa

Proa
A Tot Vent

Primera edició: maig del 2024

© Rosa Font Massot, 2024

Drets exclusius d'aquesta edició:

Raval Edicions, SLU, Proa

Diagonal, 662-664

08034 Barcelona

www.proa.cat

ISBN: 978-84-19657-73-2

DIPÒSIT LEGAL: B. 6.561-2024

Composició: Grup62

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor.

La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries.

En comprar aquest llibre contribuïu a mantenir aquest ecosistema viu i en creixement.

A Grup62 agraiem que ens ajudeu a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra. Podeu contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

LA NEVADA

Neva. Quatre volves encantades, soles enmig de l'espessor del cel gris. Algunes es fonen sobre les branques de la figuera, d'altres s'ajeu en terra i fan un blop silenciós, un crec de vidre que no és vidre.

Són volves adormides, diu en Jaume ben fluixet, com si tingués por que es despertessin. Em quedo mirant-les. Cauen a poc a poc i tot s'atura mentre elles volen. El cel és cada vegada més gris, d'aquell color de plom que esborra les cases i els arbres.

Entrem, Martí, que mirarem la neu des de la finestra de la cuina. I com són les volves que no dormen, Jaume? Són rodones i grasses i tenen filets de glaç molt prims que les travessen. Ja les veuràs, Martí. D'aquí a una mica seran volves de veritat. M'espero. Ara cauen seguit, seguit, com una cortina blanca que baixa del cel. Sí, ara són grasses, Jaume, i tot queda ben blanc! Neva i neva. Ja no es veu l'hort. Només les carxofes despunten sobre la capa de neu. I la figuera del pati té l'enforcadura del tronc coberta amb un vel blanc.

El pare entra a la cuina. Jaume, m'has d'ajudar. Hem d'anar a buscar les vaques per entrar-les a la cort. Li dona una saca perquè se la posi sobre el cap. Anem, va! I tu, Martí, queda't aquí. Faig que sí, però surto tan bon punt han tancat la porta.

Rin, té!, crida el pare. El Rin jau davant de la quadra, amb el cap sobre les potes de davant i el musell encongít. Obre i tanca els narius, com si ensumés la tempesta. Es queda quiet. El pare hi torna, Rin, vine cap aquí! Encara no es mou. El pare s'hi acostà, agafa el bastó de fusta d'olivera de l'avi, l'alça i crida, t'he dit que vinguis! El Rin s'aixeca, mira el pare amb ulls desafiants, abaixa la cua i el segueix.

Caminen de pressa. I jo darrere d'ells. És com si fóssim dins d'un conte, però aquí res no és de mentida. No, no ho és. La figuera és blanca però és aquí, la veig a tocar; l'hort i el presseguer i el pou hi són, i les saules també. I la neu és un tel que es posa davant dels ulls i que amaga totes les coses lletges i les torna boniques i blanques. Les volves em cauen sobre el cap i només noto un petit moviment dels cabells i després un pessic de fredor sobre la pell. Fins que els cabells són ben molls i les mans em queden balbes.

Em costa veure el camí. Segueixo la silueta del pare i la d'en Jaume amb els ulls esbatanats per no perdre'ls de vista. Semblen fantasmes darrere la cua alçada del Rin, que els fa de guia. Caminem. Caminem mentre el cel fosc vessa volves invisibles.

Sento el crit del pare, xoooo, xoooo, i el cop de bas-

tó sobre l'anca d'una vaca, que remuga. Jaume, ves a arreplegar aquelles d'allà! En Jaume s'ha apartat per anar a buscar les vaques que s'han arraulit l'una al costat de l'altra, com si fossin les abelles d'un rusc. Tireu, tireu!, crida, i pica de mans per espantar-les. El Rin guissa i les vaques es van separant del bolic de cossos i cames i cues, aixequen el cap, mugeixen. Ara es comencen a bellugar. El pare les va empenyent fins al camí emblanquinat. Van desfilant en corrua lenta, mentre el Rin borda amb el cap ben alt perquè no s'aturin.

N'hi ha una que no es vol moure. S'ha arrupit al costat d'una bassa. L'aigua és fosca com el cel, però s'illumina quan hi cauen els flocs de neu. El Rin guissa i guissa però la vaca no es belluga. Sento la veu del pare i la d'en Jaume que menen les vaques, xoooo, xooo, xooo...! Passa, Risca, passa! Passa, Calica! I les vaques responen amb un mugit esparracat. Menys la que s'ha quedat quieta com una estàtua. El pare li pica les anques i en Jaume li estira la cua. Però res. Fa molta fred i el pare crida, anem, Jaume, que s'hi quedi!

El pare i en Jaume tornen al mas. Les vaques s'afileren i es van perdent en l'horitzó. La veu del pare és cada vegada més lluny, cada vegada més feble. I tot es desdibuixa. M'acosto a la vaca que s'ha quedat immòbil, com si res. Jau a terra, amb el cap baix i la cua quieta, mig tapada per la capa de neu. Les volves se li adormen sobre el tel dels ulls i ella les va desencantant amb la caiguda lenta de les parpelles. És la Torrada, la més vella, la que ja no dona llet.

Torrada, anem, que et glaçaràs!, li dic fluixet, amb els llavis a tocar de la seva orella. Au va, anem! No es mou. Li repeteixo, vinga, Torrada, vine amb mi! Li estiro la cua tan fort com puc, però es queda ajaçada, em mira amb aquells ulls tan grossos i tristos, alça el musell, m'ensuma les mans i inclina el cap a terra.

Els peus se m'enfonsen a la neu. He de tornar a casa. Em giro per veure si la Torrada em segueix. Però no. Encara és allà i el blanc que l'envolta es torna cada vegada més gruixut i més espès. Les closes són una manta blanca de llum i els flocs de neu m'esquitxen els ulls.

Em torno a girar. La Torrada ja no es veu. I el pare i en Jaume, on són? Els he perdut. Camino deu passos cap a la dreta. No trobo el camí. Cap a l'esquerra. Tampoc. Si pogués sentir el mar! No, no el sento. Deu estar ben quiet, com la Torrada, i s'ha adormit sota la neu. Qui sap si ara és un mar d'aigua blanca. I cap on deu ser, el riu? I el rec del Molí? Vaig endavant, endarrere, a la dreta i a l'esquerra. He dibuixat una creu de deu passos. I res. Esclar que deu passos és ben poca cosa. Ara en faré vint. Si en faig més, potser arribaré fins al rec del Molí. I quan ells siguin al mas i no em vegin, en Jaume em vindrà a buscar. Ho sé. Però ara no em puc quedar palplantat enmig de la neu. M'he de moure. Però cap on? Camino, camino, camino. Cap on sigui. És igual. No veig cap llum. M'aturo. Clec, clec, clec, fan les volves. No sento res més. Torno a caminar. Comptaré. Un, dos, tres, quatre... Aquest silenci fa mal, com

una punxada del rostoll al turmell. Camina, Martí, camina...

I de sobte, m'arriba el cop sec d'un tret. Els flocs s'aturen, les branques de la saula s'arrapen al tronc, es pleguen com les barnilles d'un paraigua. El tret ressona sobre la manta blanca i s'escampa sota el cel tan fosc. Em giro. Sembla que vingui d'allà. Dono voltes per veure si encara hi ha un fil d'eco que em pugui ajudar a situar-me. Però el so s'ha anat esvaint i ja no queda res en l'aire. Caic de genolls sobre la neu. No veig res. No sento res. I tinc molta son.

M'ha despertat la veu d'en Jaume. Martí, què hi fots, aquí? Que no t'havia dit el pare que et quedessis a casa? Aixeca't! De pressa, que et glaçaràs! El Rin em llepa la cara i l'escalfor de la llengua m'ajuda a despertar-me. En Jaume m'agafa per la cintura i m'alça d'una estrebada. No em noto els peus i caic. En Jaume em torna a agafar, em passa el braç per sobre del seu coll i m'estira. L'altre braç es balanceja com una branca seca a punt de caure. El Rin em mira i borda. I en Jaume em diu, va, seguim el Rin, que ell sap el camí! Li veiem la cua alçada davant nostre, i de tant en tant en Jaume li fa un xiulet perquè s'aturi. Em costa caminar i no tinc força a les cames. Ha plegat de nevar i la capa blanca de neu s'aprima sota les nostres petjades. Ja falta menys, Martí! Ja es veu el llum del porxo del mas.

Entrem. L'escopeta està recolzada al costat de la porta. El pare brama, cony de nano, només em portes

problemes! Com la barjaula de la teva mare, que sempre fugí amb la bicicleta. Que n'apregui, cony de dona! I cony de Torrada! A fer punyetes! Era més vella que Matusalem i no me'n donarien ni un duro. Demà la trobarem congelada enmig de les closes.

En Jaume, sense dir res, m'ajuda a pujar l'escala, em treu la roba molla, em posa el pijama i uns mitjons secs i m'estira sota les mantes. Jaume, has sentit el tret? I on és la mare? Ha anat al poble amb aquesta nevada?

Dorm, Martí, dorm. La veu d'en Jaume es va apagant enllà, enllà, i m'adormo pensant en la Torrada i en els seus ulls grossos i pansits. Pobra Torrada! Era l'única vaca marró que hi havia a l'estable, i com que després va començar a fer tentines de tan vella, el pare li deia, Torrada, vas ben torrada!, i es posava a riure amb la boca ben oberta.

EL TRET

Em desperto de cop. El tret!, penso. Un tro profund se'm fica ben endins, va baixant per l'estómac i em forada els budells com si fos un punxó. En surt l'aigua de la neu no pas blanca, sinó la neu trepitjada per les vaques, pel pare, per en Jaume i per mi. Té el color del fang. S'escampa pel llit i es vessa a terra. Hi dibuixa un bassal cada vegada més gran, que inunda totes les coses. I ara soc aigua de neu. Tot jo aigua. Com la mare, que és l'aigua fresca del pou. I és l'aigua tota sencera.

En Jaume s'acosta al llit i em posa la mà al front. Li veig els ulls de nereta, una mica inclinats cap a les cel·les ben arquejades. Nano, avui ens haurem de quedar a casa! Diria que tens febre i tots els camins són ben blancs. Res de col·legi, sents?

Jaume, ens afogarem! Mira tota aquesta aigua! S'escampa i corre. I mira com surt del dormitori! Ara baixa per l'escala i va saltant, una petita cascada a cada replà, fins que s'esmuny per la porta de l'entrada i fuig. L'òliba dissecada s'ho mira tot amb els seus ulls espantats, però l'aigua no la veu, corre i corre, passa

pel portal, travessa el camí, inunda l'hort i la caseta del motor i les closes, es menja les violetes acabades de néixer i rellisca sobre les pedres del pou. La veus, l'aigua, Jaume?

Què dius, Martí? Això és la febre. Au, va, descansa! A mi em tocarà ajudar el pare tot el matí. Ja fa més de mitja hora que volta per la quadra mirant que les vaques estiguin bé.

I la mare, Jaume, on és? Escolta, Martí, fes-me un favor. No baixis ni surtis del dormitori fins al migdia. Entesos? I ara has d'esmorzar una mica. Què et sembla una llesca de pa amb tomata i una mica de botifarra?

Mentre en Jaume és a la cuina, sento els crits del pare. I en Jaume parla i parla, seguit, seguit, com si no pogués respirar. De tant en tant, es fa un silenci que s'ho empassa tot: els espetarrecs del foc i el mugit de les vaques. M'aixeco del llit. No baixaré. Li he dit a en Jaume que no ho faria. Surto de l'habitació, vaig fins a la porta que dona a l'escala i l'obro a poc a poc. Que no xerriqui!

En Jaume té un fil de veu petit, però esgarrapa com un filferro. Papa, com li has pogut desaparar...? És que no veus que l'hauries pogut matar? No vull que tot-hom se'n rigui de mi. Això fa massa temps que dura i ja no podia més. No ho pots entendre, Jaume. No ho pots entendre.

I nosaltres què? Digues! Què hem de fer, en Martí i jo?, crida en Jaume. El silenci sembla un ganivet d'aquells que volen i es claven al voltant de l'home del

circ que està lligat a una roda amb els braços i les cames ben obertes, esperant que li llancin el ganivet que el podria matar.

En Jaume em puja el pa amb tomata i la botifarra. Què passa, Jaume? El pare i tu discutíeu... I jo què t'havia dit?, exclama en Jaume. És que no hi ha manera que creguis? T'he dit, no baixis i queda't al llit! Sí o no? Però no he baixat, us he sentit des de dalt... Doncs no ens havies de sentir!

I al meu cap les paraules s'emboliquen i ballen embogides, amunt i avall, i després fan rodones i xiscles: No ens havies doncs de sentir! Doncs no sentir ens havies de! Sentir no doncs ens havies de... Com si em volguessin rebentar el pensament.

Jaume, sé que passa alguna cosa... De la cara blanca, li surten les orelles vermelles de fred. On és la mare, Jaume? Ha de reposar durant uns dies. O sigui que ens haurem d'espavilar. I no entris al seu dormitori. Si necessites alguna cosa, m'ho demanes a mi, entesos? I ara menja't això!

M'assec al llit, recolzant l'esquena al capçal. Sento que les llàgrimes em venen als ulls i que el cor em bat amb força, com el de l'home del circ estacat a la roda. Te'n recordes, Jaume, d'aquell home del circ i de com li llançaven ganivets? Ara tinc més por que la que devia tenir ell. En Jaume mou el cap i em posa el plat a la falda. Fes el favor de callar, Martí! I menja!

Se n'ha anat amb un cop de porta i ja no he sentit res més. No tinc gana i deixo el plat sobre la tauleta de

nit. Els ulls se m'han anat tancant i quan m'he despertat a mig matí he vist un pit-roig a la branca del roser enfiladís que puja fins a la finestra. Movia el cap amb rapidesa i em mirava de perfil amb el seu ull negre i brillant. Qui sap si li agrada la neu. M'he aixecat, m'hi he acostat de puntetes, sense fer fressa, esperant que no em veiés, però m'he marejat i feia tentines, com la Torrada. Quan ja hi era a tocar, el pit-roig ha volat. La capa de neu s'estenia fins més enllà de l'hort. El dia era lluminós i la neu encegava. El pare traguava bales de palla amb el carretó des del paller fins a la cort de les vaques. La roda grinyolava i lliscava fent esses sobre el terra glaçat. En Jaume treia palades de neu del camí de davant del mas.

He fet mitja volta i he anat fins a la porta del dormitori i quan ja havia agafat la maneta per sortir, he pensat en les paraules d'en Jaume. No surtis del dormitori, Martí, i no baixis!

Noto que a la cova de la panxa hi tinc un nus que es va engrandint fins que és una bola dura que m'estira la pell com si volgués fugir però no sabés per quin lloc. Rebot a d'un costat a l'altre del cos. I em vaig repetint el tret, la mare, el tret, la mare...